

Arrest

nr. 301 157 van 6 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN GELDER
Jan van Ryswycklaan 232
2020 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat C. VAN GELDER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 19 mei 2022, dient op 20 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 20 oktober 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 14 juli 2023.

1.3. Op 19 september 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 22 september 2023 en luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren in de regio Karte Naow in het achtste district van de provincie Kabul. U bent soenniet. U bent tot de negende graad naar school geweest.

Uw vader werkte dertig à vijfendertig jaar voor de overheid. Hij werkte onder meer voor de Afghaanse luchtmacht in de luchthaven van Kabul en met de Amerikanen. Uw vader werd hierdoor bedreigd door de taliban. Toen Afghanistan viel, is uw vader verdwenen en u weet niet wat er met hem gebeurd is. U heeft veel familieleden die gewerkt hebben voor de overheid. Uw paternale oom S. stelde zich kandidaat voor de parlementaire verkiezingen, uw oom O. O. werkte bij de politie en een paternale neef werkte bij de nationale veiligheid. U besloot Afghanistan te verlaten op de derde dag van de val en reisde via de landen Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk om op 19 mei 2022 te arriveren in België. Op 20 mei 2022 dient u hier als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

De neef van uw moeder, W., diende naar uw zeggen een verzoek om internationale bescherming in te België en 'heeft nu documenten'.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een kopie van uw taskara, een kopie van een vertaling uittreksel, een kopie van de nationaliteitskaart van uw vader, een kopie van een kaart van het nationale leger van uw vader, een kopie van certificaten van training in het leger van uw vader, een kopie van foto's van u en uw vader, een kopie van de nationaliteitskaart van uw grootvader, een kopie van de nationaliteitskaart van uw oom, een kopie van de nationaliteitskaart van uw neef, een kopie van de bankkaart van uw vader, een kopie van een voedingskaart van de luchtmacht, een kopie van een toegangskaart van een basis, een kopie van de taskara van uw vader, een originele video van de originele documenten aangaande het werk van uw vader, een kopie van een affiche van de verkiezingscampagne van uw paternale oom S. en een kopie van foto's van uw paternale oom S. neer. Op 4 augustus 2023 maakt u per e-mail via uw advocaat uw opmerkingen aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud en aanvullende documenten over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat uw vader gewerkt heeft bij de overheid, met name bij de Afghaanse luchtmacht en met de Amerikanen en veel van uw familieleden gewerkt hebben bij de overheid (CGVS p. 8-9, 16, 18).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan wat u beweerde aangaande uw leeftijd. Zo verklaarde

u zich bij aankomst in België op 19 mei 2022 zestien jaar en negen maanden oud. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 14 juni 2022 ouder was dan 18 jaar waarbij 21.5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie dd. 25.07.2022, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier). Uw geboortedatum werd bijgevolg van 31 augustus 2005 naar 1 januari 2003 bijgesteld. Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind niet op u kan worden toegepast, ook geeft u door zich valselijk als een minderjarige voor te doen geen correct zicht op uw werkelijke identiteit en uw levensloop voor uw komst naar België. Bovendien beschouwt u zichzelf nog steeds minderjarig tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS p. 5). U blijft leugenachtig omtrent uw leeftijd, wat uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt. Vervolgens slaagt u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk en geloofwaardig te maken.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35 EUAA COI Query Response Afghanistan update 1 July 31 October 2022.pdf](https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023) en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader gewerkt heeft voor de Afghaanse luchtmacht en met de Amerikanen (CGVS p. 10-12). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover en dit omwille van volgende redenen. Wanneer u gevraagd wordt meer te vertellen over het werk van uw vader, antwoordt u beknopt dat hij dertig à vijfendertig jaar gewerkt heeft in al de provincies van Afghanistan (CGVS p. 9). Aangezien hij een zeer lange periode gewerkt heeft in Afghanistan, kan van u verwacht worden dat u uitgebreid en gedetailleerd kan vertellen over zijn werk in Afghanistan. U bent hiertoe niet in staat. Dit blijkt uit het volgende. Vooreerst kan u niet de verschillende werkplaatsen van uw vader opsommen (CGVS p. 10). Vervolgens kan u niet doorleefd en gedetailleerd vertellen wat de taken waren van uw vader, buiten uw oppervlakkige verklaring dat hij een militair persoon was die aanvallen deed bij de luchtmacht en vocht tegen de taliban (CGVS p. 10-11). Ook kan u niet vertellen welke trainingen uw vader heeft doorlopen (CGVS p. 11). Wanneer u gevraagd wordt een anekdote te vertellen die uw vader tegen u verteld heeft over zijn werk, antwoordt u ontwijkend en vaag: "soms wanneer hij thuis kwam en we tv zagen samen, hij zei, ik doe hetzelfde als zij" (CGVS p. 12). Voorts bent u niet in staat te vertellen wie de collega's en leidinggevendenden waren van uw vader (CGVS p. 12). U zegt dan wel dat uw vader gewerkt heeft met de Amerikanen, maar u heeft hierover geen enkele zinvolle informatie. Wanneer u immers gevraagd wordt te vertellen over zijn werk met de Amerikanen, antwoordt u onwetend: "ik weet niet" (CGVS p. 12). Ook blijft u vaag en onduidelijk over de rang en positie van uw vader. Zo zegt u dat uw vader misschien luitenant/kolonel (Dari: Dagarman/Dagarwal) was aangezien u dat in zijn badges gezien heeft (CGVS p. 13, e-mail 04/08/2023 opmerkingen advocaat notities persoonlijk onderhoud p. 2). Vervolgens zegt u dat hij in een hogere positie werkte dan zijn rang (CGVS p. 13). Wanneer u dan gevraagd wordt te vertellen wat zijn positie was, antwoordt u dat u dat niet weet en slaagt u er niet in om in uw eigen woorden te vertellen wat zijn positie was (CGVS p. 13). Bovendien zei u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vader eerste sergeant was (vragenlijst DVZ/CGVS p. 2). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u ontkennend: "ik denk dat niet. U kan het vinden in zijn kaart of badge" (CGVS p. 13). Uw opmerking dat u nooit eerste sergeant uitgesproken of bedoeld zou hebben en dit een vertaalfout zou zijn, wordt niet aanvaard (e-mail 04/08/2023 opmerkingen advocaat notities persoonlijk onderhoud p. 2). U heeft immers nagelaten dit te corrigeren aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS p. 3). Ook bevestigde u uitdrukkelijk tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u alles in waarheid heeft verteld op het persoonlijk onderhoud bij de DVZ, hetgeen u ook door middel van handtekening bevestigd heeft bij de DVZ (CGVS p. 3, vragenlijst DVZ/CGVS p. 2). Ten slotte wordt u gevraagd uit te leggen wat u weet van "Shindand". Hierop antwoordt u dat u dit niet zeker weet, maar u denkt dat het een deel van Afghanistan is. Vervolgens vraagt u aan de tolk zelf of het een deel is van Afghanistan (CGVS p. 14). Aangezien u niet duidelijk kan antwoorden, wordt de vraag opnieuw gesteld. Hierop vraagt u aan de protection officer of hij Shindand goed kan prononceren (CGVS p. 14). Wanneer u dan voor een derde keer gevraagd wordt wat u kan vertellen over Shindand, antwoordt u: "niets" (CGVS p. 14). Dit is op zijn minst merkwaardig aangezien u een document neerlegt over Shindand (CGVS p. 14). Het is opvallend dat u zo weinig kennis heeft over het werk van uw vader, des te meer aangezien uw vader volgens uw verklaringen voor een zeer lange periode tewerkgesteld was bij de overheid. Wanneer u bovendien vragen gesteld wordt over documenten die u

neerlegt, blijkt uw kennis hieromtrent eveneens gebrekkig. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent het werk van uw vader.

Daarnaast wordt geen geloof gehecht aan de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw vader. U stelt dat uw vader bedreigd werd door de taliban door middel van zeker één dreigbrief omwille van zijn werk, maar u bent niet in staat enige zinvolle informatie hieromtrent te verstrekken. Dit blijkt uit uw eigen bewoordingen, zo zegt u zelf dat u niet voldoende informatie heeft over de dreigbrieven en de talibanleden die uw vader bedreigd zouden hebben (CGVS p. 14-15).

Voorts kunnen uw verklaringen omtrent de huidige situatie waarin uw vader zich momenteel bevindt niet overtuigen. U stelt dat hij sinds de val van Afghanistan vermist is, maar u niet weet wat er gebeurd is. U heeft geen informatie over zijn verdwijning (CGVS p. 15-16). Het is dan ook slechts een blote bewering uit uwe hoofde dat hij vermist is. U legt geen enkel bewijskrachtig document neer dat zijn verdwijning staakt. Aan uw bewering dat uw vader verdwenen zou zijn en dit eventueel door tussenkomst van de taliban (CGVS p. 16) wordt dan ook geen geloof gehecht.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over het profiel van uw vader, de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw vader en de huidige situatie van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori zijn profiel totaal niet aannemelijk maakt of dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Verder bevestigt u uitdrukkelijk dat u geen problemen ondervonden heeft omwille van het werk van uw vader. Ook heeft de taliban u nooit bedreigd of aangevallen (CGVS p. 16). Daarnaast bent u zeker dat de taliban op zoek naar u is geweest nadat u Afghanistan verlaten had, maar u heeft geen enkele informatie hierover (CGVS p. 16).

Op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS haalt u plots aan dat quasi iedereen van uw familie werkte voor de overheid (CGVS p. 16-18). Zo beweert u opeens dat uw paternale oom S. een kandidaat was voor de parlementaire verkiezingen, uw oom O.O. werkte bij de politie en uw paternale neef werkte bij de nationale veiligheid (CGVS p. 16-17). Hieraan wordt geen geloof gehecht. U heeft immers geen gedetailleerde informatie over hun job, wat uit uw eigen bewoordingen blijkt (CGVS p. 16-18). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u geen informatie kan verstrekken over hun job, beweert u dat dit komt omdat ze niets tegen u zeiden omwille van de taliban (CGVS p. 18). Dit kan niet overtuigen. Ook is het zeer merkwaardig dat u nooit gesproken heeft over de jobs van uw familieleden tijdens uw eerdere persoonlijke onderhouds bij de DVZ en in uw fiche 'Mineur Etranger Non Accompagné'. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u hierop ontwijkend dat ze nooit over hun jobs gevraagd hebben (CGVS p. 17). Dit overtuigt op generlei wijze, moest u immers van oordeel zijn dat hun tewerkstelling een risico voor u inhoudt en belemmert dat u naar uw thuisland kan terugkeren ziet het CGVS geen enkele reden waarom u dit niet onmiddellijk en spontaan zou hebben opgeworpen in kader van uw eerdere verklaringen. Bovendien legt u geen enkel authentiek bewijsdocument neer dat hun tewerkstelling aantoot. Het is dan ook louter een blote bewering uit uwe hoofde dat heel uw familie zou gewerkt hebben voor de overheid. Ten slotte bevestigt u uitdrukkelijk dat u geen problemen heeft ondervonden in Afghanistan omwille van hun werk (CGVS p. 17).

Vervolgens blijkt ook uw kennis aangaande de taliban in uw regio pover te zijn, waardoor uw ingeroepen vrees voor vervolging door de taliban ondermijnd wordt. U kent geen mensen bij de taliban. U kent geen lokale taliban commandanten. U weet niet wie de taliban provinciegouverneur is. U heeft ook geen idee in welke regio de taliban actief was toen u in Afghanistan woonde (CGVS p. 7-8). Indien u daadwerkelijk een vrees voor de taliban diende te koesteren en u om die reden uw land ontvlucht zou zijn, kan toch verwacht worden dat u de veiligheidssituatie in uw land en regio beter zou opvolgen en meer kan vertellen over de taliban. U bent echter niet in staat om dit te doen, waardoor de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder ondermijnd wordt.

De door u neergelegde documenten zijn evenmin in staat een ander licht te werpen op voorgaande. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. De door u neergelegde identiteitsstukken zijn kopieën die geen objectieve bewijswaarde hebben. De foto's die u neerlegt, waarvan een foto waarop u te zien bent samen met een man die uw vader moet voorstellen en drie foto's waarop een man te zien is die uw paternale oom S. moet voorstellen samen met A.G. en andere familieleden, geven slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen niets over de omstandigheden waarin de foto's werden genomen en vormen geen bewijs van uw ingeroepen problemen. Alsook de video die u overmaakt aan het CGVS waarop zogezegd originele documenten van uw vader worden gefilmd kan de ongeloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Aansluitend hierop dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (al dan niet origineel), zoals bijvoorbeeld taskara's en werk gerelateerde documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Ten aanzien van de opmerkingen van uw advocaat die aan het CGVS werden overgemaakt op 04/08/2023 en waarvan bijlage in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat deze geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS. Immers betreffen deze onder meer een verduidelijking bij de schrijfwijze of spelling van enkele namen of woorden, maar blijken deze geen doorslaggevende inhoudelijke wijzigingen te omvatten. De interpretatie van het woord "korochief", wat betekent scherpschutter, wijzigt niets aan de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag en aan het feit dat uw verklaringen over de job van uw vader zeer gebrekkig, ongeloofwaardig en niet aannemelijk zijn bevonden. Voor wat het waard is, kan worden benadrukt dat u de gelegenheid geboden werd om de titel "korochief", wat de protection officer verstond als "courtschef (korpschef)" te verduidelijken, waarop u repliceerde dat dit een persoon was die aanvallen deed bij de luchtmacht, waardoor de protection officer op de hoogte was van de betekenis van "korochief" (CGVS p. 10-11). Ten slotte bevestigde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk dat u de gelegenheid heeft gehad al uw problemen te vertellen en de vragen van zowel de protection officer als de tolk goed begrepen te hebben (CGVS p. 19).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming,

maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke

burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit

de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze

reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat de neef van uw moeder, Wahidullah, een verzoek tot internationale bescherming indiende in België en hij naar uw zeggen 'de documenten' heeft. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 10, lid 3, b) van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van internationale bescherming, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (hierna: EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker benadrukt dat hij steeds herhaald heeft dat hij eind augustus 2005 geboren is en dat zijn minderjarige leeftijd tijdens zijn reis door Europa aanvaard werd zoals ook blijkt uit zijn verblijf in een opvangcentrum voor minderjarigen in Sofia. Hij vervolgt dat de medische testen voor leeftijdsschatting onbetrouwbaar en omstreden zijn en verwijst hiervoor naar de standpunten van het Europees Parlement, de Nationale Raad van de Orde der Artsen en het UNHCR. Hij betoogt dat de leeftijd die hij heeft opgegeven in overeenstemming is met de inhoud van zijn taskara en verwijt de commissaris-generaal hier geen repliek op gegeven te hebben. Gelet op de onbetrouwbaarheid van de medische testen en de bewijskracht van de taskara, die hij in origineel kan voorleggen, mag zijn algehele geloofwaardigheid niet in twijfel worden getrokken.

Waar verzoeker verweten wordt niet uitgebreid en gedetailleerd te kunnen vertellen over het werk van zijn vader, legt hij uit dat uit zijn talrijke documenten blijkt dat zijn vader wel degelijk actief was bij de Afghaanse luchtmacht. Hij wijst erop dat hij nu ook originele stukken kan voorleggen die deze tewerkstelling aantonen. Hij voegt toe dat zijn vader in het leger actief was als scherpschutter, dat hij voor langdurige periodes gestationeerd was in verschillende provincies van Afghanistan en dat hij hem bijgevolg niet heel vaak zag. Hij verwijt de commissaris-generaal zich te hebben blijven vasthouden aan zijn eerdere

gezegden en te hebben geoordeeld dat zijn kennis over zijn vaders werk te beperkt was, terwijl hij na het persoonlijk onderhoud had meegedeeld dat er een vertaalfout was gebeurd met betrekking tot het woord "scherpschutter", waar dit vertaald werd als "korpchef". Volgens hem is het niet duidelijk welke informatie hij nog meer zou kunnen geven en werd er geen rekening gehouden met het feit dat hijzelf niet diegene was die in het leger zat. Hij meent dat het onredelijk is om zijn algehele geloofwaardigheid in vraag te stellen enkel omdat hij niet bekend is met het woord "Shinand", wat volgens hem een ridicul en niet ter zake doend detail is waarover hij bevraagd werd zonder enige context. Hij snapte bovendien de vraag niet. Waar de commissaris-generaal motiveert dat de verdwijning van zijn vader slechts een blote bewering is waarvan geen documenten voorhanden zijn, betoogt verzoeker dat hij geen negatief feit kan bewijzen en weet hij niet welk document van hem verwacht wordt.

Verzoeker merkt vervolgens op dat de beoordeling van de commissaris-generaal gekenmerkt wordt door een constante onredelijkheid en onzorgvuldigheid, gezien er geen rekening wordt gehouden met zijn jonge leeftijd en evenmin met zijn positie in het gezin. Hij wijst erop dat het ongebruikelijk is dat volwassenzaken worden gedeeld met kinderen en dat het onredelijk is om van een kind te verwachten dat die kennis heeft van leden van de taliban. Verder is hij van oordeel dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om verder door te vragen en een onderzoek te verrichten naar de publieke functies van zijn overige familieleden en louter heeft besloten dat deze elementen laat werden opgeworpen waardoor ze ongeloofwaardig zijn.

Hierna betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal naliet om de problemen die hij ondertussen zou kennen omwille van zijn verblijf in Europa ernstig te beoordelen. Zich baserend op onderzoek gevoerd door Nansen, voegt hij toe dat de situatie voor verwesterde Afghanen zeer gevaarlijk is geworden en dat blijkt dat het voor hen niet zo eenvoudig is om hun verblijf in het westen en de blijvende impact ervan verborgen te houden. Hij vervolgt dat verwesteren volgens de taliban en de Afghaanse samenleving gelijk staat aan afvalligheid en gedrag dat indruist tegen de aanvaarde waarden en normen. Indien Afghanen na een lang verblijf in het westen terugkeren, zullen zij te maken krijgen met daden van vervolging uitgaande van verschillende actoren. Ook meent hij dat terugkeerders het risico lopen om afgeperst en/of ontvoerd te worden door de taliban omwille van een vermoeden van rijkdom verworven in het westen. Voor wat betreft de gepercipieerde verwestering verwijst hij naar het arrest nr. 228.224 van de Raad. Verzoeker wijst erop dat hij reeds een aanzienlijke periode in Europa en België verblijft en hij zich integreert in de Belgische samenleving. Zo heeft hij zich, niettegenstaande zijn jonge leeftijd, aangemeld bij verschillende interimkantoren en heeft hij al een eerste werkervaring gehad.

Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus verwijst hij naar de geactualiseerde richtlijnen van de UNHCR, het rapport van de EUAA en de COI-Focus om aan te tonen dat er tot op heden een manifest gebrek is aan voldoende informatie om een oordeel te kunnen vellen over de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. Hij acht het uiterst merkwaardig dat de commissaris-generaal de geactualiseerde richtlijnen van de UNHCR onbesproken laat. Hij vermeldt dienaangaande ook 11.11.11 en het arrest nr. 278.700 van de Raad en besluit dat een intern beschermingsalternatief in Afghanistan niet bestaat.

Betreffende artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet citeert hij uit het arrest nr. 270.813 van de Raad waaruit hij besluit dat het aan hem is om aan te tonen dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban. Hij citeert verschillende bronnen om aan te tonen dat de situatie door de machtsovername wel degelijk verslechterde, zijnde een rapport van de Hoge Commissaris, van het *World Food Programme*, van de Wereldbank, van de *UN Emergency Relief Coordinator* M.G. en van het UNDP. Zo meent hij dat de toegang tot de gezondheidszorg beperkt is, hetgeen hij tracht te staven door te verwijzen naar Nansen, de WHO, de OCHA, *Amnesty International*, *Médécins Sans Frontiers* en verschillende nieuwsplatformen. Verder stelt hij dat Afghanistan ook voor wat betreft voedselvoorziening ondermaats presteert, hetgeen volgens hem bevestigd wordt door het *World Food Programme*, de *UK Home Office*, dr. R.A. en Human Rights Watch. Hij betoogt dat er nauwelijks beterschap is betreffende de vreselijke hongersnood, zoals ook wordt aangehaald door de VN-Veiligheidsraad en dat Afghanistan bovendien getroffen wordt door uitzonderlijke regenval. Voorts meent hij dat uit onderzoek van de *UK Home Office* blijkt dat er beperkte toegang is tot (proper) water en andere sanitaire faciliteiten. De machtsovername van de taliban heeft eveneens een significante impact op de werkgelegenheid. Tot slot verwijst hij opnieuw naar de *UK Home Office*, Nansen en 11.11.11 om de ernst van de humanitaire crisis in Afghanistan aan te kaarten en vermeldt hij de ernstige aardbevingen die recentelijk nog plaatsvonden. Volgens hem betekende de machtsovername een abrupt einde van de buitenlandse hulp in Afghanistan. Ofwel zijn de taliban niet in staat ofwel zijn zij ongewillig om maatregelen te treffen om de economische en humanitaire crisis aan te pakken, zoals ook blijkt uit de verklaringen van

de taliban Minister voor Buitenlandse Zaken en het feit dat de taliban middelen zouden krijgen, maar deze niet doorsluizen naar de bevolking. Hij merkt nog op dat de commissaris-generaal de verplichting zoals uiteengezet in artikel 10, lid 3, b) van richtlijn 2013/32/EU en artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet miskent door zich enkel te baseren op grotendeels gedateerde bronnen.

Betreffende artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en verwijzend naar 's Raads arrest nr. 270.813 stelt verzoeker dat de veranderingen in de situatie in Afghanistan nog zeer recent zijn en de situatie onstabiel blijft, waarbij hij bovendien wijst op de moeilijkheden inzake het bekomen van informatie. Daarnaast is volgens hem de veiligheidssituatie in Afghanistan zorgwekkend en verschijnen er de laatste tijd opnieuw berichten in de media waaruit blijkt dat het geweld er toch weer toeneemt. Uit informatie van ACLED, de *International Crisis Group* en EUAA blijkt dat daesh en *the Afghan Freedom Front* het aantal aanslagen fel opdrijven. Hij haalt voorts het recent rapport van *Human Rights Watch* aan waarin bevestigd wordt dat er nog steeds represailles gelden t.a.v. werknemers bij de voormalige Afghaanse overheid. Uit de informatie die op dit moment beschikbaar is, o.a. van Nansen, *La Libre*, de *UK Home Office* en *Human Rights Watch*, blijkt volgens hem dat het bewind dat in de praktijk gevoerd wordt, strenger is dan de taliban in de hoofdstad oorspronkelijk verkondigden en dat het leven onder talibanbewind *an sich* risico's meebrengt. De taliban zouden immers opnieuw zware straffen invoeren voor gedragingen die zij als immoreel beschouwen. Hij stelt dat het niet betwist wordt dat hij een jonge man is, die nu al geruime tijd in Europa verblijft, wat volgens hem "persoonlijke omstandigheden" inhouden die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken. Bovendien meent hij dat er rekening moet worden gehouden met het feit dat hij als oudste zoon van een publiek figuur, actief bij de voormalige Afghaanse luchtmacht, een verhoogd risico loopt. Hij deelt tot slot nog mee dat zijn neef als chauffeur voor de Afghaanse overheid werkte en hij slachtoffer is geworden van geweld door de taliban.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende (nieuwe) stukken:

- Verzoeker somt als stukken 3 t.e.m. 18 de door hem gehanteerde bronnen op waarvan hij telkens de weblinks vermeldt
- Taskara met beëdigde vertaling, waarvan het origineel werd getoond ter terechtzitting:
 - o Kopie
 - o Vertaling uittreksel
- Originele documenten werk vader, waarvan de originelen werden getoond ter terechtzitting:
 - o Kopie kaart nationaal leger van vader van de verzoeker
 - o Kopie certificaten van training in leger van vader van de verzoeker
- Documenten omtrent aanval neef (actief bij DAI)
 - o Bewijs werkzaamheid chauffeur bij DAI
 - o Bewijs aanval ziekenhuis

3.2. Op 12 januari 2024 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023;
- EUAA *Afghanistan Security Situation* van augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus* van januari 2022;
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van december 2023;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022;
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City* van augustus 2020;
- EUAA *Afghanistan Targeting of individuals* van augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan* van juni 2023;
- COI Focus *Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023.

3.3. Op 19 januari 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin hij wijst op de laattijdigheid van de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 12 januari 2024 en op het gebrek aan daarin vervatte nieuwe elementen.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan.

4.3.1. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA zijn niet bindend. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”*

Ten slotte dient opgemerkt dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3.2. De commissaris-generaal heeft in zijn aanvullende nota verwezen naar de actuele beschikbare objectieve landeninformatie en telkens de weblink vermeld van de desbetreffende rapporten. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota, die dient als repliek op de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 12 januari 2024, ten eerste betoogt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten tijdig gebruik te maken van zijn repliekmogelijkheid zoals vervat in artikel 39/72, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet, beroept verzoeker zich op een bepaling die is opgegeven door artikel 6 van de wet van 30 juli 2021 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de elektronische communicatie van procedurestukken en het aanpassen van de bestaande louter schriftelijke procedure bij Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Nog daargelaten het feit dat deze bepaling niet langer bestaat, gaat het in artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet over de nota met opmerkingen die door de commissaris-generaal kan worden overgemaakt bij het administratief dossier binnen de wettelijk bepaalde termijn. De nota die door de commissaris-generaal op 12 januari 2024 werd neergelegd volgt echter de procedure zoals bepaald in artikel 39/76, §1 waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat deze kan worden neergelegd tot de sluiting der debatten. Het argument van laattijdigheid wordt niet weerhouden. De aanvullende nota van

de commissaris-generaal wordt niet geweerd op grond van artikel 39/59, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert ten tweede aan dat de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 12 januari 2024 niet voldoet aan de vereiste van nieuwe elementen zoals beschreven in artikel 39/76, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan wat het belang is van zijn kritiek nu de aanvullende nota dezelfde landeninformatie bevat als de bestreden beslissing en daarenboven melding maakt van twee aanvullende rapporten die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, zijnde de COI Focus Afghanistan van 14 december 2023 en de EUAA Afghanistan Country Focus van december 2023, wat wel degelijk nieuwe elementen zijn.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest hij gedood te worden door de taliban omwille van zijn vaders tewerkstelling bij de Afghaanse luchtmacht en bij de Amerikanen en omwille van de tewerkstelling van zijn andere familieleden bij de overheid.

4.4.2. De commissaris-generaal weigert middels de bestreden beslissing verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoeker heeft getracht de asielinstanties te misleiden door zich valselijk voor te doen als een minderjarige, wat zijn algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt;
- ii) Er kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaring omtrent zijn vaders werk voor de Afghaanse luchtmacht en de Amerikanen daar hij (a) niet in staat is om hier uitgebreid en gedetailleerd over te vertellen, terwijl deze tewerkstelling een zeer lange periode betref; (b) een tegenstrijdig antwoord geeft op de vraag naar zijn vaders rang en positie; (c) geen duidelijkheid kan verschaffen over de betekenis van “*Shindand*”, terwijl dit vermeld staat op één van de neergelegde documenten; (d) zijn kennis over zijn documenten gebrekkig is;
- iii) Er wordt geen geloof gehecht aan de vervolgingsfeiten ten aanzien van zijn vader, gezien hij onvoldoende informatie heeft over de dreigbrieven en de talibanleden die zijn vader bedreigd zouden hebben;
- iv) Verzoekers verklaringen over de huidige situatie van zijn vader kunnen niet overtuigen nu hij (a) geen informatie kan geven over de verdwijning van zijn vader en (b) geen bewijskrachtig document kan neerleggen dat deze gebeurtenis staaft;
- v) Het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van de ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofde aan te tonen;
- vi) Verzoekers verklaringen over het werk van verschillende familieleden voor de overheid kunnen niet overtuigen gezien (a) hij hierover geen gedetailleerde informatie kan geven; (b) het merkwaardig is dat hij dit nooit vermeld heeft tijdens zijn vorige interviews; (c) hij geen enkel authentiek bewijsdocument kan voorleggen dat hun tewerkstelling aantoont; (d) hij zelf uitdrukkelijk bevestigt geen problemen te hebben ondervonden ingevolge hun tewerkstelling;
- vii) Zijn ingeroepen vrees voor vervolging door de taliban wordt verder ondermijnd door zijn povere kennis aangaande de taliban in zijn regio;
- viii) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande argumenten niet onderuit halen omdat (a) zij de geloofwaardigheid van een *in casu* ongeloofwaardig relaas niet kunnen herstellen; (b) de identiteitsdocumenten slechts kopieën zijn die geen objectieve bewijswaarde hebben; (c) de foto's met zijn vader en zijn andere familieleden slechts een bepaald beeld weergeven, maar niets zeggen over de omstandigheden waarin ze werden genomen; (d) de video waarop de originele documenten worden gefilmd de geloofwaardigheid van zijn relaas niet kan herstellen; (e) de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten door het hoog niveau van corruptie zeer relatief is;
- ix) De opmerkingen van de advocaat die na het persoonlijk onderhoud werden verstuurd, kunnen geen ander licht werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal gezien deze geen doorslaggevende inhoudelijke wijzigingen omvatten.

4.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

4.4.3.1. Aangaande zijn leeftijd voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat de medische testen voor leeftijdsschatting onbetrouwbaar en omstreden zijn. Hij baseert zich voor zijn leeftijd op zijn taskara, waarvan hij de beëdigde vertaling kan voorleggen (verzoekschrift, stuk 19) en waarvan hij een origineel

exemplaar toont ter terechtzitting. Hieruit blijkt dat hij dertien jaar was in 2018 en dus zestien jaar was bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij verwijst tevens naar het feit dat hij in Sofia in een opvangcentrum voor minderjarigen heeft gezeten. Uit de beslissing van de FOD Voogdij van 25 juli 2022 blijkt evenwel dat verzoekers leeftijd op 14 juni 2022 bepaald werd op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Derhalve moet worden vastgesteld dat verzoeker op het moment van aankomst in België minstens achttien jaar was en op het moment van het persoonlijk onderhoud de leeftijd van 23 jaar had bereikt. Nu hij verklaart dat hij Afghanistan drie dagen na de machtsovername heeft verlaten (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 18.10.2022, p. 12), kan redelijkerwijze worden vastgesteld dat hij ongeveer achttien jaar oud was op het moment van zijn vertrek uit zijn herkomstland. Dit betreft een significante discrepantie die niet verschoond kan worden door te verwijzen naar de taskara, de gebruiken in andere Europese landen of naar de onbetrouwbaarheid van de medische testen. Meer nog, overeenkomstig het "*privilège du préalable*" wordt de beslissing van de Dienst Voogdij als administratieve rechtshandeling geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Het administratief dossier bevat geen stukken waaruit zou blijken dat verzoeker tegen voormelde beslissing een beroep zou hebben aangewend bij de Raad van State. Verzoeker kan zijn beroep bij de Raad niet aanwenden om eveneens het resultaat van de medische test te betwisten aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is. Evenmin kan zijn kritiek op de wijze waarop de medische testen in België worden uitgevoerd het voorwerp zijn van huidig beroep. Daarnaast dient opgemerkt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud geen enkele indicatie kan worden ontwaard dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest op de hem gestelde vragen door de *protection officer* te beantwoorden. Integendeel, verzoeker verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zijn verhoor bij de DVZ goed was verlopen en dit behoudens één fout betreffende zijn verblijf in Griekenland (NPO, p. 3). Waar verzoeker aangaf niet te begrijpen wat er met een bepaalde vraag werd bedoeld, herformuleerde de *protection officer* zijn vraag en kon verzoeker vervolgens wel een antwoord geven (NPO, p. 14 en 16). Ook de vertaalfout van de tolk kon verzoeker blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud rechtzetten (NPO, p. 11). Ook bij het vaststellen van de bijzonder procedure noden maakte verzoeker geen gewag van eventuele problemen (AD CGVS, deel DVZ, "Vragenlijst bijzondere procedure noden" DVZ 18.10.22). Wat de reden dus ook moge zijn van verzoekers verklaring dat hij op het moment van zijn verzoek om internationale bescherming nog minderjarig was, blijkt afdoende uit de stukken van het administratief dossier dat dit niet correct is. Zijn gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen kunnen niet worden toegeschreven aan zijn vermeende jonge leeftijd, zoals ook verder *infra* blijkt.

4.4.3.2. De Raad oordeelt voorts, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers onwetendheid omtrent de kernaspecten van zijn vaders tewerkstelling de nodige twijfels doet rijzen bij de geloofwaardigheid ervan. Indien zijn vader effectief tewerkgesteld was bij de Afghaanse luchtmacht, kan van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden hieromtrent nauwkeurige verklaringen af te leggen. Echter blijven verzoekers antwoorden, zoals weergegeven in de notities van het persoonlijk onderhoud, vaag en beperkt. Dat hij dermate weinig details kan geven over de tewerkstelling van zijn vader is zeer merkwaardig, gelet op de lange tijd dat zijn vader deze werkzaamheden uitvoerde. Verzoeker verklaart immers dat zijn vader 30 à 35 jaar bij de Afghaanse luchtmacht werkte (NPO, p. 9), maar is niet in staat hierover veel te vertellen. Zo moet hij het antwoord schuldig blijven op onder meer volgende vragen: op welke basissen of werkplaatsen hij werkte (NPO p. 10), welke training hij heeft moeten doorlopen (NPO, p. 11), wie zijn collega's of leidinggevendenden waren (NPO, p. 12) en welk werk hij voor de Amerikanen uitvoerde (NPO, p. 12). Bovendien legt hij inconsistente verklaringen af omtrent zijn vaders positie en rang. Enerzijds verklaart hij dat zijn vader luitenant of kolonel was, wat hij naar eigen zeggen afleidt uit zijn badges, terwijl dit niet strookt met de inhoud ervan. In de badge van het werk van zijn vader staat immers te lezen dat hij "SFC" was, zijnde "Sergeant First Class" (AD, CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1 badge werk vader). Anderzijds verklaart verzoeker dat zijn vader in een hogere positie werkte dan zijn rang (NPO, p. 13). Gevraagd om in zijn eigen woorden uit te leggen wat zijn positie dan wel was, antwoordt hij dat hij dit niet weet (NPO, p. 13). Daarbij komt dat dit tegenstrijdig is met zijn verklaring bij de DVZ waarbij hij vertelt dat zijn vader eerste sergeant was (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst 18.10.2022, vraag 5). Wanneer de *protection officer* hem wijst op deze inconsistentie, antwoordt hij dat hij niet denkt dat hij dit gezegd heeft en dat dit kan worden teruggevonden op zijn vaders badge of kaart. Waar verzoeker na het persoonlijk onderhoud opnieuw voorhoudt dat hij dit nooit zo uitgesproken of bedoeld heeft en dat dit mogelijks een vertaalfout zou zijn (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 16, e-mail opmerkingen advocaat 04.08.23), dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat de CGVS-vragenlijst hem in het Dari werd voorgelezen, dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend en hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst 18.10.22). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde hij dat het verhoor op de DVZ goed is verlopen (NPO, p. 3). Hij wees louter op een fout betreffende zijn verblijf in Griekenland, maar verklaarde dat hij voor het overige alles

naar waarheid had verteld (NPO, p. 3). Bijgevolg kan zijn betoog niet overtuigen. Verzoeker kon evenmin concrete voorbeelden geven over bepaalde aspecten van zijn vaders tewerkstelling. Toen hij gevraagd werd naar een anekdote over zijn vaders job kon hij louter vertellen dat zijn vader, als ze samen naar de televisie keken, soms zei dat hij hetzelfde deed (NPO, p. 12). Op de vraag een voorbeeld te geven van een gevecht waaraan zijn vader deelnam, antwoordde hij gewoonweg dat zijn vader meevocht om een regio terug te krijgen wanneer die in handen van de taliban was gevallen (NPO, p. 11). Ook over de precieze taken van zijn vader bleef verzoeker schaars met informatie. Het enige wat hij verklaarde is dat hij moest schieten op locaties bij de luchtmacht en deelnam aan gevechten tegen de taliban (NPO, p. 11). Aangaande zijn vaders functie voert verzoeker zowel in zijn opmerkingen na het persoonlijk onderhoud als in zijn verzoekschrift aan dat er een probleem sloop in de vertaling van het woord scherpschutter. Ter terechtzitting betoogt zijn raadvrouw dat dit het verdere verloop van het interview negatief tekende. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter niet dat de *protection officer* ingevolge deze onduidelijkheid vooringenomen zou zijn geweest over de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Verzoeker had immers op het moment zelf de kans om te verduidelijken wat hij bedoelde met de titel "korochief/courtchief" (NPO, p. 10 en 11; zie *supra*). Hij werd in staat gesteld om, nadat hij meermaals gevraagd werd naar wat de job van zijn vader specifiek inhield, te verduidelijken dat hij met zijn verklaringen wilde aangeven dat zijn vaders hoofdjob "schieteer" was (NPO, p. 11). Verzoeker kan zich voor dit opmerkelijk gebrek aan informatie bezwaarlijk verschuilen achter een niet-correcte vertaling. Verzoekers betoog, dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij zelf niet degene was die in het leger zat, kan evenmin overtuigen, gezien er redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij zich informeert over alle wezenlijke elementen die betrekking hebben op zijn verzoek tot internationale bescherming en de tewerkstelling van zijn vader de concrete aanleiding vormde voor zijn vertrek uit zijn herkomstland en het kernelement betreft van zijn asielaanvraag. Verzoeker verklaart expliciet dat hij vertrokken is door het werk van zijn vader (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst 18.10.22, vraag 3.5.: "*werd u ooit bedreigd door de taliban? Nee, ik ben vertrokken door het werk van mijn vader*"; NPO, p. 16: "*U vreest dat u gedood zal worden door de taliban, maar waarom vreest u dat? Omdat mijn vader was een hoog gerankte official*").

De door verzoeker neergelegde documenten aangaande de tewerkstelling van zijn vader, zijnde zijn vaders werkbadge, opleidingscertificaten, bankkaart, voedingskaart van de luchtmacht en de toegangkaart van de basis (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1 t.e.m. 5 en verzoekschrift stuk 20 a) en b)), zijn niet van die aard dat ze de voorgaande vaststellingen kunnen ontkrachten, noch dat ze de ongeloofwaardige tewerkstelling van verzoekers vader kunnen herstellen. Gevraagd naar de rang en positie van zijn vader antwoordt hij immers dat zijn vader luitenant of kolonel was en dat hij dit afleidt uit de badges (NPO, p. 13), wat, zoals reeds *supra* aangegeven, niet overeenkomt met hetgeen op zijn vaders werkbadge staat vermeld. Indien hij zich effectief baseert op deze documenten is het opmerkelijk dat hij hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegt. Waar verzoeker voorts aangeeft dat zijn vader niet aanwezig is om uitleg te geven over zijn documenten (NPO, p. 14), dient te worden herhaald dat er redelijkerwijs van hem verwacht kan worden kennis te hebben over de inhoud van zijn documenten als hij die wenst neer te leggen om zijn vrees bij terugkeer aan te tonen. De commissaris-generaal stelde op goede gronden vast dat verzoeker niets kan vertellen over "*Shindand*" toen hij hier een eerste keer naar gevraagd werd. Pas nadat de *protection officer* aanstipt dat verzoeker een document heeft neergelegd dat hierop betrekking heeft (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8, certificaat *Shindand*), deelt hij mee dat dit mogelijks de luchthaven van *Shindand* was waar zijn vader misschien had gewerkt (NPO, p. 14). Verzoekers betoog, dat dit een ridicul en niet ter zaken doend detail is dat zonder enige context werd vermeld, kan niet overtuigen. Zoals reeds afdoende aangestipt kan het van verzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich informeert over de documenten die hij neerlegt met het oog op zijn verzoek om internationale bescherming, wat hij *in casu* klaarblijkelijk naliet om te doen. Naast verzoekers opmerkelijk gebrek aan kennis over de inhoud van de door hem voorgelegde werkdocumenten van zijn vader, waarvan hij een origineel exemplaar toont ter terechtzitting, dient vastgesteld dat zijn vaders bankkaart, de voedingskaart van de luchtmacht en de toegangkaart tot de basis kopieën betreffen die gemakkelijk manipuleerbaar zijn door knip- en plakwerk. Bovendien, zoals de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op wijst, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (AD CGVS, stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (*update*)), waardoor de bewijswaarde ervan relatief is.

Waar verzoeker zich vervolgens beroept op zijn jonge leeftijd waarop hij Afghanistan is ontvlucht ter verantwoording van zijn gebrek aan kennis omtrent zijn vader en diens tewerkstelling bij de Afghaanse luchtmacht, kan hij niet gevolgd worden. Ook van personen met een jeugdige leeftijd mag worden

verwacht dat deze coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen kunnen afleggen aangaande hun leefwereld, regio van herkomst en de feiten die de aanleiding hebben gegeven tot hun vertrek uit hun land van herkomst. Te meer daar redelijkerwijze kan worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen staan gegrift dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker, die verklaart zestien jaar te zijn geweest ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 5 en 7, AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 18.10.2022, p. 12), maar volgens de leeftijdstest in 2022 al minstens de leeftijd had van achttien jaar, was in ieder geval reeds tot de jaren des onderscheid gekomen. Verzoekers betoog, dat hij in Afghanistan een kind was en dat het niet gebruikelijk was om volwassenzaken te delen met kinderen, is bijgevolg niet ernstig. Verzoekers vage verklaringen vallen moeilijk te rijmen met de zeer lange periode van de tewerkstelling van zijn vader (zie *supra*). Bovendien had verzoeker de mogelijkheid om zich omtrent al die aspecten te bevragen nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij na zijn vertrek uit Afghanistan nog contact had met zijn moeder (NPO, p. 6). Dat verzoeker dit heeft nagelaten is niet ernstig mede in het licht van de medewerkingsplicht die rust op zijn schouders. Verzoeker is aldus niet in staat om de motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing te weerleggen.

4.4.3.3. Verder is verzoeker niet in staat te concretiseren op welke wijze zijn vaders tewerkstelling tot gevolg had dat zijn vader problemen kende met de taliban. Zo kon hij vooreerst niet met zekerheid verklaren hoe de taliban op de hoogte zouden zijn geweest van zijn vaders werkzaamheden. Hij verklaart louter dat ze dit waarschijnlijk ontdekten via inlichtingendiensten of via de computers binnen de overheid (NPO, p. 13). Hij geeft tevens toe niet te weten wanneer de taliban precies ontdekten dat zijn vader tewerkgesteld was voor de overheid (NPO, p. 13). Daarnaast komt hij niet verder dan een vermoeden van een dreigbrief, maar verklaart hij geen weet te hebben van andere bedreigingen of problemen (NPO, p. 15). Hij kan overigens over deze dreigbrief, naast het feit dat zijn vader deze vier à vijf jaar geleden van de taliban ontvangen heeft (NPO, p. 14), geen verdere informatie geven. Hij denkt dat het ging om één brief die via de mullah werd doorgegeven, maar verklaart geenszins hoe die brief werd overhandigd, wie de talibanleden waren van wie de brief afkomstig was of met hoeveel ze waren (NPO, p. 14 en 15). Daarenboven is het zeer merkwaardig dat verzoeker verklaarde dat zijn vader geen gevolg gaf aan het dreigement om te stoppen met werken, maar er dan in de daarop volgde jaren vóór de machtsovername niets gebeurde (NPO, p. 14 en 15). Tot slot ondermijnt ook verzoekers gebrek aan informatie omtrent de vermeende verdwijning van zijn vader de geloofwaardigheid ervan. Verzoeker vertelt slechts dat zijn vader op de dag van de val van de regering zijn telefoon niet opnam, hetgeen ongebruikelijk was omdat ze hem normaal op dagelijkse basis hoorden (NPO, p. 16) en ze sindsdien niets meer hebben vernomen (NPO, p. 15 en 16). Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt dat hij onmogelijk een negatief feit kan bewijzen, dient vastgesteld dat het wederom gaat om een gebrek aan kennis die de geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling plaatst.

De overige documenten, zijnde zijn taskara met beëdigde vertaling, zijn vaders nationaliteitskaart en de foto waarop hij samen met zijn vader zou staan afgebeeld (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, 7, 9 en 10 en verzoekschrift stuk 19, a) en b)), tonen louter de identiteit aan van verzoeker en zijn vader en hun verwantschapsband. Die elementen staan hier niet ter discussie en hebben geen impact op de beoordeling van verzoekers vluchtrelaas.

4.4.3.4. Nu verzoekers verklaringen omtrent de tewerkstelling van zijn vader bij de Afghaanse luchtmacht niet geloofwaardig zijn bevonden, stelt zich de vraag naar het risico dat verzoeker zou lopen als familielid van een persoon die vroeger tot de luchtmacht behoorde zich in beginsel niet.

Voor de volledigheid en rekening houdend met de originele documenten die verzoeker nog voegt bij zijn verzoekschrift (verzoekschrift, stuk 20, a) en b)) en toont ter terechtzitting moet erop worden gewezen dat, zoals overigens op correcte wijze werd uiteengezet in de bestreden beslissing, uit de landeninformatie uit het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor het Afghaanse nationale leger. Hoewel ook wordt aangegeven dat familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen ook vervolging kunnen riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid (zie o.a. EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022, p. 56-65; EUAA *Afghanistan Country Focus* van januari 2022, p. 45-48 en EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023, p. 54-55), wordt dit *in casu* niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker verklaart uitdrukkelijk dat hij geen problemen heeft ondervonden ten gevolge van het werk van zijn vader en dat hij nooit door de taliban bedreigd of aangevallen is (NPO, p. 16). Hij voegt eraan toe dat hij er zeker van is dat de taliban actief naar hem gezocht hebben na zijn vertrek uit Afghanistan, maar geeft zelf ook aan hier geen informatie over te hebben (NPO, p. 16). Bovendien is reeds gebleken dat verzoeker geen enkele

informatie kan geven over de omstandigheden waarin zijn vader zou zijn verdwenen (zie *supra*) en heeft hij uitdrukkelijk verklaart dat hijzelf noch zijn familie ooit persoonlijk aangevallen of bedreigd werd door de taliban (NPO, p. 16).

4.4.3.5. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt het nagelaten te hebben door te vragen en verder onderzoek te verrichten naar andere familieleden die ook publieke functies zouden uitoefenen, kan hij niet in het gelijk worden gesteld. Zo vermeldt hij ten eerste dat hij een paternale oom S. heeft, die zich kandidaat had gesteld voor de parlementaire verkiezingen (NPO, p. 16-17). Hoewel verzoeker foto's en een affiche van zijn oom neerlegt (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 14), wordt hiermee de identiteit of de verwantschapsband niet aangetoond. Bovendien geeft hij zelf aan dat hij geen problemen heeft gehad ingevolge zijn ooms campagne (NPO, p. 17). Ten tweede verwijst hij naar een andere oom, O.O., die werkte voor de politie en waarvan hij wel de nationale identiteitskaart kan voorleggen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12). Hierbij dient opgemerkt dat verzoeker geen documenten voorlegt die deze tewerkstelling kunnen bewijzen en bovendien geen informatie kan geven over wat deze job dan precies inhoudt (NPO, p. 17). Daarenboven verklaart verzoeker opnieuw nooit problemen te hebben gekend ingevolge zijn ooms job bij de politie (NPO, p. 17). Tot slot vermeldt hij ook nog zijn neef die als chauffeur voor de Afghaanse overheid werkte en slachtoffer is geworden van geweld door de taliban. Hij legt hiervoor een document en een badge neer die de werkzaamheden van zijn neef als chauffeur bij de DAI moeten bewijzen en verschillende foto's van hem bij een auto en in het ziekenhuis (verzoekschrift, stuk 21, a) en b)). Privé-foto's hebben echter een zeer geringe bewijswaarde en bieden door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Vervolgens stelt de Raad vast dat, gezien verzoeker geen documenten bijbrengt die de verwantschapsband met zijn neef aantonen, er niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat het effectief om verzoekers neef gaat. Bovendien kan verzoeker nogmaals niets vertellen over deze tewerkstelling (NPO, p. 17). De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat het feit dat ze niets tegen hem vertelden omwille van veiligheidsredenen (NPO, p. 18) geen vergoelijking kan zijn voor voormelde onwetendheden. Nog daargelaten het feit dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van deze familieleden bij de DVZ en hij enkel kopieën neerlegt die slechts relatieve bewijswaarde hebben gelet op de gemakkelijke manipuleerbaarheid door knip- en plakwerk en de hoge graad aan corruptie in Afghanistan (zie reeds *supra*), blijkt dat er geen sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige overheid en dit evenmin kan worden aangenomen in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid gezien verzoeker zelf verklaart dat hij geen problemen heeft gekend ingevolge de jobs van zijn familieleden (NPO, p. 17-18).

4.4.3.6. Tot slot beschikt verzoeker slechts over een zeer povere kennis aangaande de taliban in zijn regio wat de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder ondermijnd, zoals toegelicht in de bestreden beslissing. Hij verklaart immers niemand te kennen bij de taliban, niet te weten wie de lokale commandanten waren, wie van de taliban aan het hoofd van zijn provincie staat, in welke regio de talibanleden opereerden en of er nog andere strijdende partijen aanwezig waren in zijn regio (NPO, p. 7 en 8). Verzoekers betoog, dat het onredelijk is te verwachten dat een kind hierover kennis heeft, kan niet overtuigen gelet op hetgeen *supra* reeds is vastgesteld aangaande zijn jeugdige leeftijd en gelet op het feit dat zijn vlucht uit Afghanistan net ingegeven is uit vrees voor de taliban.

4.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en blijven in hun geheel overeind.

4.4.5. Waar verzoeker verwijst naar zijn vrees om bij terugkeer vervolgd te worden door de taliban wegens zijn verblijf in België en zijn verwestering, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

4.4.5.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation*, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de

islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *Afghanistan targeting of individuals* augustus 2022, p. 53-55; *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van

toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *Country Guidance* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, bijtreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.4.5.2. Verzoeker zet omtrent zijn verwestering uiteen dat hij reeds een aanzienlijke periode in Europa en België verblijft en hij zich integreert in de Belgische samenleving. Hij tracht dit te illustreren door te wijzen op het feit dat hij, niettegenstaande zijn jonge leeftijd, reeds is aangemeld bij verschillende interimkantoren en al werkervaringen heeft gehad.

Verzoeker heeft, rekening houdend met de leeftijdstest (zie *supra*) op 18-jarige leeftijd Afghanistan verlaten, was 19 jaar toen hij in België aankwam, heeft heden de leeftijd van 21 jaar en verblijft net geen twee jaar in België. Verzoeker heeft aldus het grootste deel van zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan. Zijn verblijf in België gedurende nog geen twee jaar weegt *in casu* geenszins op tegen een verblijf van maar liefst 18 jaar in Afghanistan. Zo is hij tot het derde middelbaar naar school gegaan in Afghanistan (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ van 18 oktober 2022, vraag 11) en beschikt hij bovendien over een netwerk in Afghanistan. Hij verklaart immers tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij zeer recentelijk nog contact had met zijn moeder in Afghanistan (NPO, p. 6).

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn verblijf in België gedurende nog geen twee jaar en naar het feit dat hij zich heeft aangemeld bij verschillende interimkantoren en zijn werkervaring maakt, daargelaten het feit dat hij geen documenten bijbrengt die deze tewerkstellingen of inschrijvingen kunnen aantonen, niet aannemelijk dat zijn thans aangenomen levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijnen hoofde sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd. Dat verzoeker zich wil inzetten op de arbeidsmarkt in België is lovenswaardig, maar geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die verzoeker zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Waar verzoeker nog algemene informatie aanhaalt over terugkeerders die gebukt gaan onder een stigma van mislukking, of waarbij hun terugkeer wordt gezien als een bewijs van luiheid of criminaliteit en de noodzaak van sociale en familiale netwerken voor terugkeerders, zonder dit op zijn individuele omstandigheden te betrekken, dient te worden vastgesteld dat verzoeker nog steeds een netwerk heeft in Afghanistan en hij verklaart nog contacten te onderhouden met zijn familie (NPO, p. 6). Bovendien worden stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd als vervolging. Er zijn *in casu* geen dergelijke elementen voorhanden.

In zoverre verzoeker nog zou doelen op “het schrikbewind” van de taliban waar hij spreekt van strenge straffen en executies, dient een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* te worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban.

Waar verzoeker ook voor wat betreft zijn aangehaalde verwestering nog verwijst naar arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen

die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.5.5.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.5.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.6.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker in contact staat met zijn familie in Afghanistan, waardoor hij thans niet afdoende aannemelijk maakt niet te kunnen terugvallen op enig sociaal netwerk in Afghanistan en hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest "*M'bodj*" betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest "*M'bodj*" *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstig impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Wat betreft de arresten van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad er opnieuw op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Verzoekers betoog en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiietische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich

af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflict gerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kabul. Uit de COI Focus van december 2023 blijkt dat Kabul de provincie is met de meeste explosies/IED's, die zowel ten aanzien van de taliban als ten aanzien van burgerlijke doelwitten gericht zijn, maar tevens dat de impact hiervan op het dagelijks leven in Kabul beperkt blijft omdat het meestal gaat om kleinere incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 39). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt echter niet dat het geweld in Kabul een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De stukken van het rechtsplegingsdossier bevatten geen individuele elementen die ertoe lijden dat verzoeker bij terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoeker werpt hier middels zijn verzoekschrift geen ander licht op.

Waar verzoeker tot slot wijst op de Nansen-nota van 23 juni 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet worden vastgesteld dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder *in casu* zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

4.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad nog dat hij in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS

uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO